

Elia – Bilangan Tilu Welas

Opat puluh genep

Jeff Pippenger

2023-10-19

Dina artikel saméméhna urang keur nyaluyukeun Elia jeung sajarah ti 1798 nepi ka 1844. Elia sacara simbolis asup kana sajarah éta nalika William Miller dihudangkeun pikeun ngawartakeun pesen malaikat kahiji. Randa di Sarepta ngagambarkeun hiji garéja anu satia anu keur ngumpulkeun dua gagang kai, atawa dua bangsa anu bakal jadi hiji bangsa dina 22 Oktober 1844.

Jeung ucapkeun ka maranéhna, Kieu timbalan PANGERAN ALLAH; Lah, Kami baris nyokot urang Israil ti antara bangsa-bangsa kapidir, ka mana maranéhna geus indit, sarta bakal ngumpulkeun maranéhna ti sakurilingna, tuluy mawa maranéhna ka tanahna sorangan: Jeung Kami bakal ngajadikeun maranéhna hiji bangsa di tanah, di luhur pagunungan Israil; sarta hiji raja bakal jadi raja pikeun maranéhna sadayana: jeung maranéhna moal jadi dua bangsa deui, sarta moal kabagi deui kana dua karajaan salamina: Maranéhna ogé moal najiskeun dirina deui ku brahala-brahala maranéhna, atawa ku hal-hal anu pikageuleuheun, atawa ku sagala palanggaran maranéhna: tapi Kami bakal nyalametkeun maranéhna tina sakumna tempat padumukan maranéhna, di mana maranéhna geus dosa, sarta bakal nyucikeun maranéhna: ku kituna maranéhna bakal jadi umat Kami, jeung Kami bakal jadi Allah maranéhna. Jeung Daud, abdi Kami, bakal jadi raja maranéhna; sarta maranéhna sadayana bakal boga hiji pangangon: maranéhna ogé bakal leumpang nurut kana hukum-hukum Kami, sarta ngajaga katetepan-katetepan Kami, sarta ngalaksanakeunana. Jeung maranéhna bakal cicing di tanah anu geus dipaparinkeun ku Kami ka Yakub, abdi Kami, tempat karuhun maranéhna geus cicing; sarta maranéhna bakal tetep cicing di dinya, nyaéta maranéhna, jeung anak-anakna, jeung anak incu-incuna salamina: sarta Daud, abdi Kami, bakal jadi pangeran maranéhna salalanggengna. Leuwih ti éta, Kami bakal nyieun hiji pasatujuan karapihan jeung maranéhna; éta bakal jadi pasatujuan langgeng jeung maranéhna: sarta Kami bakal netepkeun maranéhna, jeung ngalobaan maranéhna, sarta bakal nempatkeun tempat suci Kami di tengah-tengah maranéhna salalanggengna. Kémah Kami ogé bakal aya jeung maranéhna: enya, Kami bakal jadi Allah maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi umat Kami. Jeung bangsa-bangsa kapidir bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, anu nyucikeun Israil, waktu tempat suci Kami aya di tengah-tengah maranéhna salalanggengna. Ezeziel 37:21–28.

Aya sababaraha berkah anu ku Ezeziel dipikawanoh minangka jangji ka dua iteuk éta, nyaéta dua bangsa anu jadi hiji bangsa. Urang baris ngamimitian ku mertimbangkeun opat tina éta berkah, anu ku Sister White ditandaan minangka opat “comings,” anu sadayana kaeusi dina waktu anu sarua, dina tanggal 22 Oktober 1844.

“Datangna Kristus minangka Imam Agung urang ka pangsuci pisan, pikeun nyucikeun Bait Suci, anu ditepikeun dina Daniel 8:14; datangna Putra manusa ka Nu Maha Sepuh, sakumaha dipidangkeun dina Daniel 7:13; jeung datangna Gusti ka Bait-Na, sakumaha geus dinubuatkeun ku Maleakhi, mangrupikeun gambaran ngeunaan kajadian anu sarua; sarta ieu

ogé dilambangkeun ku datangna panganten lalaki ka pesta kawinan, sakumaha dijelaskeun ku Kristus dina misil ngeunaan sapuluh parawan, dina Mateus 25.” The Great Controversy, 426.

“Kadatangan” anu kahiji anu dirujuk ku Sister White téh nya éta kadatangan Imam Agung pikeun “ngabersihan tempat suci,” anu kudu lumangsung dina ahir dua rébu tilu ratus taun. Ayat éta méré jawaban kana patalékan dina Daniel dalapan ayat tilu welas anu naros, “Sabaraha lilana tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan, nepi ka tempat suci jeung pasukanana diserenkeun pikeun diinjak-injak?” Ayat opat welas netelakeun yén ngabersihanna tempat suci bakal dimimitian dina ahir dua rébu tilu ratus taun. Yehezkiel nyebutkeun yén Allah bakal “nyokot urang Israil ti antara bangsa-bangsa kapidir, ka mana maranéhna geus indit, sarta bakal ngumpulkeun maranéhna ti sakurilingna, ... jeung bangsa anu dikumpulkeun éta moal deui ngotoran dirina sorangan” sabab Allah bakal “ngabersihan maranéhna: ku kituna maranéhna bakal jadi umat Kami, jeung Kami bakal jadi Allah maranéhna.”

Dina tanggal 22 Oktober 1844, “kadatangan” kadua anu dirujuk ku Sister White téh nyaéta kacumponan tina Daniel pasal tujuh, ayat tilu welas, anu nétélakeun yén Putra manusa bakal sumping ka Nu Sepuh Poe, pikeun narima hiji karajaan. Ezekiel nyebutkeun yén Allah “baris ngajadikeun maranéhna hiji bangsa di tanah, dina pagunungan Israil; jeung hiji raja bakal jadi raja pikeun maranéhna kabéh.” Ezekiel ngagambarkeun Kristus minangka raja ku nami “Daud,” nalika anjeunna nyebut yén “Daud, abdi Kami, bakal jadi raja pikeun maranéhna.” Anjeunna ogé nétélakeun yén Kristus, salaku Daud, bakal jadi “hiji angon” maranéhna sarta yén “abdi-Na, Daud,” ogé “bakal jadi pangeran maranéhna salalawasna.” Hiji raja, nurutkeun harti kecapna, merlukeun gelarna minangka raja, sarta anjeunna merlukeun hiji kakawasaan pikeun diparéntahna jeung warga-warga karajaanna. Lamun teu aya warga, moal aya karajaan.

Kami ningali dina titingalian peuting, jeung lah, aya saurang kawas Putra manusa sumping jeung mega-mega langit, tuluy sumping ka Anu Sepuh ku poé-poé, sarta anjeunna dibawa ngadeukeutan ka payuneun Mantenna. Jeung ka anjeunna dipaparinkeun kakawasaan, jeung kamulyaan, jeung karajaan, supaya sakumna bangsa, suku bangsa, jeung basa ngabakti ka anjeunna: kakawasaanana teh kakawasaan anu langgeng salalawasna, anu moal sirna, sarta karajaanna teh karajaan anu moal dibinasakeun. Daniel 7:13, 14.

“Kadatangan” nu katilu anu diidentipikasi ku Sister White nyaéta nalika Kristus, salaku “utusan perjangjian,” ngadadak sumping ka Bait-Na pikeun nyucikeun putra-putra Léwi. Yehezkiel nyebutkeun yén Kristus “bakal ngabersihan maranéhna: ku kituna maranéhna bakal jadi umat Kami, sarta Kami bakal jadi Allah maranéhna,” sarta yén “salajengna” Anjeunna bakal ngadamel “perjangjian karapihan jeung maranéhna,” anu “bakal jadi perjangjian langgeng.” Eta perjangjian bakal kalaksanakeun nalika Allah “nempatkeun” “tempat suci”-Na “di tengah-tengah maranéhna,” sarta yén “bangsa-bangsa kapidir bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, anu nyucikeun Israil, nalika tempat suci Kami aya di tengah-tengah maranéhna.”

Lah, Kami rek ngutus utusan Kami, jeung manéhna bakal nyiapkeun jalan di payuneun Kami; sarta Gusti, anu ku maranéh dipilarian, bakal ngadadak sumping ka Bait-Na, nya éta utusan perjangjian, anu ku maranéh dipikaresep: lah, manéhna bakal sumping, saur PANGERAN semesta alam. Tapi saha anu bisa tahan dina poé datang-Na? jeung saha anu bakal tetep

nantung waktu Mantenna nembongan? sabab Mantenna téh lir seuneu nu ngamurnikeun, jeung lir sabun tukang ngabodaskeun lawon: Jeung Mantenna bakal calik minangka nu ngamurnikeun jeung nyucikeun pérak: sarta Mantenna bakal nyucikeun bani Lewi, jeung ngamurnikeun maranéhna saperti emas jeung pérak, supaya maranéhna tiasa ngahaturkeun kurban ka PANGERAN dina kabeneran. Tuluy kurban Yuda jeung Yerusalem bakal kamanis ka PANGERAN, saperti dina mangsa baheula, jeung saperti dina taun-taun nu kaliwat. Malachi 3:1–4.

Utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Kristus, “utusan tina perjangjian” dina sajarah taun 1798 nepi ka 1844, nyaéta Elia, sakumaha diwakilan ku William Miller. Nalika Kristus, ngadadak sumping ka Bait-Na, Anjeunna nyucikeun “putra-putra Léwi” kawas “seuneu panyaring.”

“Kadatangan” séjén anu kacumponan dina tanggal 22 Oktober 1844 téh nya éta kadatangan pangantén lalaki. Dua kali Yehezkiel nétélakeun yén bangsa anu dikumpulkeun tina dua iteuk bakal jadi “umat”-Na Allah, jeung yén Mantenna “bakal jadi Allah maranéhna.” Ieu kacumponan ku jalan perkawinan. Dina tanggal 22 Oktober 1844, opat nubuat anu kacumponan anu dirujuk ku Sister White, sadayana dipikawanoh ku kasaksian ngeunaan dua iteukna Yehezkiel.

Élia ngalambangkeun utusan anu nyiapkeun jalan pikeun utusan perjangjian. Kristus nangtukeun yén Yohanes Pambaptis téh utusan anu nyiapkeun jalan pikeun datang-Na anu kahiji. Sadérék White nangtukeun yén William Miller téh Élia, jeung Miller nyiapkeun jalan pikeun Kristus sumping minangka “imam agung,” “Putra manusa,” “utusan perjangjian,” jeung “pangantén lalaki.”

Sanggeus tilu satengah taun, Elia sumping ti Sarepta, tempat anjeunna cicing sareng randa katut anakna, teras maréntahkeun ka Ahab supaya ngumpulkeun sakumna Israél ka Karmel. Yehezkiel nyarios yén bangsa-bangsa kapir bakal terang yén Allah téh Allah, nalika Mantenna nempatkeun tempat suci-Na di tengah bangsa anu geus dihiijikeun tina dua tangkal. Di Gunung Karmel Elia nyarios ka Israél supaya milih naha Allah téh Allah atawa Baal téh Allah, nanging anjeunna nempatkeun éta patalékan dina kontéks lain ngan ukur ngeunaan saha Allah anu sajati, tapi ogé dina kontéks ngeunaan saha nabi anu sajati.

Tuluy Élia ka sakumna rahayat, tuluy saur, “Sabaraha lila deui maranéh rék ngagolér antara dua pamadegan? Lamun PANGERAN téh Allah, turut ka Anjeunna; ari lamun Baal, turut ka anjeunna.” Jeung rahayat teu ngawaler ka anjeunna saecap ogé. Tuluy Élia ngadawuh ka rahayat, “Kuring, nya kuring sorangan waé, anu kari jadi nabi PANGERAN; ari nabi-nabi Baal mah aya opat ratus lima puluh urang.” 1 Raja-raja 18:21, 22.

Sakumna urang Israil, kaasup Ahab, terang yén Allahna Elia téh Allah, nalika seuneu turun ti sawarga sarta ngaduruk kurban pangbakti Elia. Turunna seuneu di Gunung Karmel nandaan nalika Allah nempatkeun tempat suci-Na di tengah-tengah bangsa anu dijieun tina dua iteuk. Mujijat seuneu di Gunung Karmel ngabuktikeun yén Allah téh Allah, sarta Baal téh allah palsu.

Mujijat di Sarepta, nalika Élia ngagolér kana putra randa anu geus paéh éta tilu kali, ngabuktikeun ka dirina yén Élia téh jalmi Allah, jeung mujijat di Carmel ngalaksanakeun hal anu sarua. Henteu ngan ukur seuneu di Carmel ngabuktikeun yén Allah téh Allah, tapi éta ogé némbongkeun yén Élia

téh nabi Allah anu sajati, sabalikna ti nabi-nabi Baal jeung nabi-nabi groves. Dina sajarah taun 1840 nepi ka 1844, Miller jeung kaum Millerite dibuktikeun minangka nabi-nabi anu sajati, sabalikna ti nabi-nabi palsu tina Protestantisme murtad, anu dina sajarah éta kénéh geus ngamanifestasikeun yén maranéhna téh putri-putri Jezebel.

Élia di Karmel ngalambangkeun pagawéan pikeun ngaidéntifikasi tanduk Protestan anu sajati, sabab karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, nyaéta sato galak tina Wahyu tilu welas, miboga hiji tanduk Protestanisme jeung hiji tanduk Républikanisme, sarta kakawasaanana kakara mimiti dina taun 1798. Dina taun 1798, dina ahir tilu satengah taun pamaréntahan Izébel, Élia sumping ti Sarépta pikeun ngajelaskeun kalayan écés garéja mana anu jadi tanduk Protestanisme dina sato galak bumi éta.

Randa ti Sarepta keur iinditan ti sajarah Tiatira ka perkawinan, tempat karandaanna bakal dileungitkeun. Putrana anu dihirupkeun deui ngalambangkeun jalma-jalma anu dipaéhan ku Izébel salila tilu satengah taun halodo. Dua iteuk anu keur dikumpulkeunana pikeun seuneu téh nyaéta dua kulawarga Israél sacara harfiah anu kudu dikumpulkeun babarengan jadi hiji bangsa, sarta bangsa éta nyaéta Israél rohani. Randa éta rék ngagunakeun dua iteuk éta pikeun ngadamel seuneu, anu kajadian di Karmél jeung dina 22 Oktober 1844, nalika utusan perjangjian nyucikeun putra-putra Léwi ku “seuneu nu nyaringkeun.”

Seuneu téh lambangna curahan Roh Allah, anu kajadian di Karmel jeung dina Midangwengi Nu Nyeru anu ngahontal puncakna dina tanggal 22 Oktober 1844.

Jeung nalika poé Pentekosta geus pinuh datangna, maranéhna kabéh aya saraksa sapamanggih dina hiji tempat. Jeung ujug-ujug datang sora ti sawarga, kawas ti angin ribut anu kacida tarikna, sarta eta ngeusian sakabéh imah tempat maranéhna linggih. Jeung ka maranéhna nembongan létah-létah anu meulah, kawas seuneu, sarta eta cicing dina masing-masing ti maranéhna. Jeung maranéhna kabéh pinuh ku Roh Suci, sarta mimiti nyarita ku basa-basa séjén, sakumaha Roh maparin ka maranéhna pangucapan. Rasul 2:1–4.

Kucuran Roh ngalambangkeun pangwawaran hiji talatah, jeung randa éta rék nyieun seuneu sangkan manéhna bisa nyiapkeun kadaharan pikeun didahar, anu mangrupikeun hiji talatah.

Tuluy abdi ngadeukeutan ka éta malaikat, sarta ngandika ka anjeunna, “Pasihan ka abdi éta kitab leutik.” Saur anjeunna ka abdi, “Candak, tuluy tuang nepi ka béak; éta bakal ngajadikeun beuteung maneh pait, tapi dina sungut maneh bakal amis kawas madu.” Tuluy abdi nyandak éta kitab leutik tina panangan malaikat, sarta ngatuangna nepi ka béak; sarta dina sungut abdi éta amis kawas madu; tapi sanggeus abdi ngatuangna, beuteung abdi jadi pait. Wahyu 10:9, 10.

Warta anu geuwat ditepikeun ku Ahab ka Isebel nyaéta yén Allahna Elia téh Allah anu sajati, sabab Ahab kakara nyaksian Allahna Elia ngawalon ku seuneu. Warta anu geuwat dibuka dina 22 Oktober 1844 nyaéta warta malaikat katilu. Dina dua kaayaan éta, boh warta anu ditepikeun ku Ahab boh warta malaikat katilu ngagedurkeun amarah Isebel.

Tapi béja ti wetan jeung ti kalér bakal ngaganggu anjeunna; ku sabab éta anjeunna bakal maju kalayan amarah anu gedé pikeun ngancurkeun, jeung pikeun ngabinasakeun pisan loba jelema.

Daniel 11:44.

“Warta ti wetan jeung ti kalér” dina kitab Daniel ngalambangkeun talatah anu ngagedurkeun amarah raja ti kalér, nyaéta Isebel, sarta ku anjeunna dimimitian panganiayaan panungtungan dina sajarah bumi. Talatah éta dilambangkeun ku talatah Ahab ka Isebel, jeung datangna talatah malaikat katilu dina bubukana pangadilan taun 1844.

Geus Ahab nyaritakeun ka Isebel sagala anu geus dipigawé ku Elia, kitu deui kumaha anjeunna geus maehan sakabeh nabi-nabi éta ku pedang. Tuluy Isebel ngutus saurang utusan ka Elia, pokna, “Mugia para allah ngahukum ka kuring, komo leuwih ti éta deui, lamun isukan kira-kira dina waktu kieu kuring henteu ngajadikeun nyawamu sarua jeung nyawa salah sahiji ti maranéhna.” 1 Raja-raja 19:1, 2.

Élias, minangka hiji perlambang, dipidangkeun ngaliwatan mangsa padang gurun ti taun 538 nepi ka 1798. Tuluy dina taun 1798, Élias nembongan dina sajarah minangka William Miller. Dina taun 1844, Élias keur nyaurkeun seuneu tina Panyaur Peuting Téngah turun ti sawarga. Tuluy dina taun 1863, Élias jeung pesenna ditolak. Pesenna éta pesen Musa ngeunaan “tujuh kali,” anu ogé dilambangkeun ku pesen dua iteuk Yéheskiel. Pangumpulan dua iteuk éta dina ahir paburencayna mangrupikeun pesen randa Sarepta, sarta manéhna ngumpulkeun dua iteuk éta saméméh nyiapkeun dahareun.

Adventisme Millerite, numutkeun James jeung Ellen White, jadi Adventisme Laodikea dina taun 1856, sarta nalika satuluyna maranéhna nampik pesen Élia ngeunaan “tujuh kali” ti Musa dina taun 1863, maranéhna ngaleungitkeun kamampuh logis pikeun ngarti kana paningkatan pangaweruh ngeunaan “tujuh kali” anu ku Allah geus dipilampah rék dikedalkeun dina taun 1856 (ngaliwatan dalapan artikel Hiram Edson anu can réngsé). Ku paksaan logika maranéhna kudu mimiti ngaruntuhkeun sistem dasar bebeneran anu ku para malaikat dipingpinkeun ka William Miller pikeun dihipun. ‘Batu’ anu pangheulana kapanggih ku Miller téh nya éta batu pondasi anu bakal jadi batu sandungan pikeun Adventisme Laodikea sapanjang sakabéh sajarahna. Panolakan kana batu kahiji éta tina bebeneran ngahasilkeun kabutaan Laodikea, hiji gejala anu bisa diubaran, tapi jarang ditéangan.

Panyucian Bait Suci anu dimimitian dina tanggal 22 Oktober 1844, ngawengku panyucian kana “host” anu geus diinjak-injak babarengan jeung tempat suci dina Daniel 8:13. Host éta dilambangkeun ku “dua iteuk” anu geus dikumpulkeun ku randa Sarfat pikeun seuneu. Dua iteuk éta nyaéta dua kulawarga Israil kuna sacara literal. Epraim jeung Yuda sacara literal, kudu dihipun jadi hiji bangsa rohani, sarta disucikeun ku utusan perjangjian dina bubuka pangadilan. Dua bangsa éta nyaéta “host,” anu geus diinjak-injak.

Jangji Yehezkiel nyaéta yén Allah bakal “nyandak bani Israil ti antara bangsa-bangsa kapidir, ka mana maranéhna geus indit,” sarta bakal “ngumpulkeun maranéhna” “jeung mawa maranéhna ka nagarana sorangan.” Nagara Israil sacara harfiah nyaéta tanah anu mulya, atawa tanah jangji, atawa Yuda. Tanah mulya rohani dina taun 1798 nyaéta nagara sato bumi tanduk dua dina Wahyu tilu welas.

Dina poé Kami ngangkat leungeun Kami ka maranéhna, pikeun ngaluarkeun maranéhna ti tanah Mesir ka hiji tanah anu ku Kami geus dipaluruhkeun pikeun maranéhna, anu ngocor ku susu jeung madu, anu jadi kamulyaan sakumna tanah.... Tapi deuih Kami ngangkat leungeun Kami ka maranéhna di padang gurun, yén Kami moal mawa maranéhna asup ka tanah anu ku Kami geus dipaparin ka maranéhna, anu ngocor ku susu jeung madu, anu jadi kamulyaan sakumna tanah. Yehezkiel 20:6, 15.

Dua kulawarga Israil anu sajati cicing di tanah anu jadi “kamulyaan sagala nagri,” tanah anu “ngocor” ku “susu jeung madu.” Nalika dua kulawarga Israil anu sajati di hijikeun jadi Israil rohani, maranéhna dipaparin jangji bakal ditempatkeun di tanahna sorangan. “Tanah kamulyaan” rohani téh tempat ayana gerakan Millerit dina awalna jeung gerakan saratus opat puluh opat rébu dina panutupna salila pamaréntahan sato galak bumi. Gerakan anu ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu téh ngan bisa dihudangkeun di tanah sato galak bumi. Hiji gerakan anu ngaku minangka gerakan malaikat katilu ti tanah mana waé salian ti éta téh palsu, sabab Alfa jeung Omega salawasna ngagambarkeun ahir ku awal.

“Rahmat jeung berkah Allah anu taya tandinganana geus kacurahkeun ka bangsa urang; ieu geus jadi hiji nagri kabébasan, jeung kamulyaan sakuliah bumi. Tapi tibatan mulangkeun rasa sukur ka Allah, tibatan ngahormat ka Allah jeung kana hukum-Na, jalma-jalma anu ngaku dirina urang Kristen di Amérika geus karesapan ku kasombongan, katamak, jeung rasa cukup ku diri sorangan....”

“Waktuna geus nepi nalika pangadilan geus rubuh di jalan-jalan, jeung kaadilan teu bisa asup, sarta sing saha anu nyingkahan kajahatan ngajadikeun dirina sasaran mangsa. Tapi panangan Gusti henteu dipondokkeun nepi ka teu bisa nyalametkeun, jeung ceulina henteu beurat nepi ka teu bisa ngadangu. Rahayat Amérika Sarikat geus jadi hiji bangsa anu dipaparin kaistiméwaan; tapi lamun maranéhna ngawatesan kabébasan ageman, nyerahkeun Protestantisme, jeung méré pangrojong ka kapausan, ukuran kasalahan maranéhna bakal pinuh, sarta ‘murtad nasional’ bakal kacatet dina buku-buku sawarga. Hasil tina murtad ieu bakal jadi karuksakan nasional.” Review and Herald, 2 Méi 1893.

Dina bab dalapan, ayat tilu welas jeung opat welas, nangtukeun aya diparidakna boh tempat suci boh pasukan. Pasukan téh nyaéta dua golongan kulawarga Israél sacara harfiah. Yerusalem diparidak salila sarébu dua ratus genep puluh taun mangsa Jaman Poék.

Sarta kaula dibéré sabangsaning awi nu sarupa jeung tongkat; tuluy malaikat éta nangtung bari ngandika, “Hudang, sarta ukurlah Bait Allah, mezbah, jeung jalma-jalma anu nyembah di jerona. Tapi pakarangan anu aya di luar Bait Allah, tinggalkeun, ulah diukur; sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapidir; jeung maranéhna baris nginjak-nginjak kota suci salila opat puluh dua bulan.” Wahyu 11:1, 2.

Yohanes dina pasal ka-sabelas tina Wahyu diparéntahkeun pikeun ngukur lain ngan ukur Bait Allah, tapi ogé “jalma-jalma anu nyembah di jerona.” Yohanes sacara profétis ditempatkeun dina tanggal 22 Oktober 1844, nalika anjeunna diparéntahkeun pikeun ngukur Bait Allah jeung para panyembah di jerona.

Teras kuring nyandak kitab leutik éta tina panangan malaikat, tuluy ngadahar éta nepi ka béak; sarta éta karasa amis dina sungut kuring kawas madu; tapi sanggeus ku kuring didahar, beuteung kuring jadi pait. Wahyu 10:10.

Dina ayat sapuluh dina pasal sapuluh Kitab Wahyu, Yohanes ngawakilan kuciwa nu pait dina 22 Oktober 1844, sarta anjeunna geuwat diparéntahkeun pikeun ngukur boh tempat suci boh pasukan. Jejer tina patalékan dina Daniel pasal dalapan ayat tilu welas nya éta panginjak-injakan boh tempat suci boh pasukan. Yohanes ngabéjaan ka urang yén “bangsa-bangsa kapir” bakal “nginjak-nginjak” “kota suci” salila “opat puluh dua bulan.” Opat puluh dua bulan téh nya éta tilu satengah taunna Élia. Éta téh Mangsa Poék ti taun 538 nepi ka 1798. Dina nangtung sacara nabi dina 22 Oktober 1844, Yohanes diparéntahkeun supaya ngantepkeun palataran sarta “ulah diukur, sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapir, jeung kota suci bakal ku maranéhna diinjak-injak opat puluh dua bulan.”

Nalika Yohanes diparéntahkeun pikeun ngukur “bait, jeung altar, jeung jalma-jalma anu nyembah di jerona,” dina kecap-kecap Daniel pasal dalapan ayat tilu welas, anjeunna diparéntahkeun pikeun ngukur tempat suci jeung pasukan. Lamun Yohanes diparéntahkeun ‘henteu’ ngitung sarébu dua ratus genep puluh taun, mangka anjeunna kudu ngukur ti 1798 nepi ka tempat anjeunna nangtung dina 1844. 1798 nepi ka 1844, lamun diukur, ngawakilan opat puluh genep taun. Mimiti opat puluh genep taun éta aya dina 1798, nalika “tujuh kali” Musa ngalawan imah kalér Israil geus kaeusi. Ahir opat puluh genep taun éta aya dina 1844, nalika “tujuh kali” Musa ngalawan imah kidul Israil geus kaeusi. Ukuran Yohanes sarua jeung opat puluh genep taun. Angka opat puluh genep ngalambangkeun bait. Isa ngadawuh, rubuhkeun bait ieu, jeung dina tilu poé Kami bakal ngadegkeunana deui, tapi urang Yahudi anu sok ngabandring ngajawab yén bait éta geus diadegkeun dina opat puluh genep taun.

Yesus ngawaler sarta ngadawuh ka maranéhna, “Runtuhkeun Bait Allah ieu, sarta dina tilu poé Kami baris ngadegkeunana deui.” Tuluy urang Yahudi nyarita, “Opat puluh genep taun lilana Bait Allah ieu diwangun, ari maneh rék ngadegkeunana deui dina tilu poé?” Tapi Anjeunna ngandika ngeunaan Bait Allah, nyaéta awak-Na sorangan. Yohanes 2:19–21.

Yesus nyandak daging Adam sanggeus Adam ragrag, kalayan sakabéh kamunduran turunanana, supaya maparin conto yén urang bisa ngelehkeun sakumaha Anjeunna geus ngelehkeun. Dumasar kana dua saksi, ngajar yén daging Kristus henteu ngandung kamunduran turunan tina opat rébu taun dosa, hartina nyebarkeun anggur Babul, sabab ngajar yén Kristus henteu narima kalemahan-kalemahan turunan éta téh mangrupikeun doktrin poko Katolik.

Jeung unggal roh anu henteu ngaku yén Isa Al Masih geus sumping dina daging, éta lain asalna ti Allah; jeung ieu téh roh antikristus anu geus ku maranéh didéngé yén éta bakal datang; malah ayeuna ogé geus aya di dunya. 1 Yohanes 4:3.

Sabab loba nu nyasab geus asup ka dunya, nya éta jalma-jalma anu henteu ngaku yén Yesus Kristus geus sumping dina daging. Jalma kitu teh nu nyasab jeung anti-Kristus. 2 Yohanes 1:7.

Bait jasad Al-Masih adalah bait jasad setiap manusia.

“Kristus teu aya dina kaayaan anu sakitu nguntungkeunana di padang gurun anu sepi pikeun nanggung panggoda Iblis, sakumaha Adam nalika anjeunna kagoda di Éden. Putra Allah ngarendahkeun diri-Na sarta nyandak kodrat manusa sanggeus umat manusa ngumbara salila opat rebu taun ti Éden, sarta ti kaayaan aslina maranéhna, nyaéta kasucian jeung kajujuran. Dosa geus mangabad-abad nyésakeun tapakna anu pikawelaseun kana umat manusa; jeung kamerosotan jasmani, akal budi, jeung ahlak sumebar ka sakuliah kulawarga manusa.

“Waktu Adam digoda ku si panggoda di Éden, manéhna can kakontaminasi ku dosa. Manéhna ngadeg dina kakuatan kasampurnaanana di payuneun Allah. Sakabéh organ jeung kamampuhan tina dirina sarua mekarna, sarta saimbang kalayan harmonis.

“Kristus, di padang gurun panggodaan, nangtung ngaganti tempat Adam pikeun nanggung ujian anu ku anjeunna teu sanggup diparengsekeun. Di dieu Kristus meunang kameunangan pikeun pihak nu dosa, opat rébu taun sanggeus Adam ngabalingkeun tonggongna ka cahaya bumina. Kalawan kapisah ti payuneun Allah, kulawarga manusa geus terus ngajauhan, unggal turunan anu silih gaganti, beuki jauh tina kasucian, hikmat, jeung pangaweruh asal mula anu dipiboga ku Adam di Eden. Kristus nanggung dosa-dosa jeung kalemahan-kalemahan umat manusa sakumaha kaayaanana nalika Anjeunna sumping ka bumi pikeun nulungan manusa. Pikeun pihak umat manusa, kalayan kalemahan manusa anu geus ragrag nempel ka Anjeunna, Anjeunna kudu nanggung panggodaan-panggodaan Iblis dina sagala perkara anu ku éta manusa bakal diserang.” Selected Messages, buku 1, 267, 268.

Dina Yohanes pasal dua, Kristus nyarios ngeunaan badan-Na minangka hiji Bait, sarta bait-badan-Na éta nyaéta baitna hiji manusa anu ngamuat kamerosotan tina opat rébu taun kalemahan anu numpuk. Bait manusa anu dirujuk ku Kristus diwangun ku opat puluh genep kromosom. Nalika Musa naék ka Sinai pikeun narima hukum jeung parentah pikeun ngadegkeun Bait, anjeunna aya di gunung salila opat puluh genep poé. Yehezkiel nyebutkeun yén Kristus nempatkeun Bait-Na di “tengah” antara dua iteuk. Mangsa waktu ti ahirna tujuh mangsa karajaan kalér jeung karajaan kidul anu ku Yohanes diparéntahkeun pikeun diukur téh opat puluh genep taun, sarta éta ngagambarkeun “tengah” atawa mangsa waktu antara taun 1798 jeung 1844. Dina opat puluh genep taun éta, Yesus ngadegkeun Bait rohani anu engké bakal dibersihkeun ku Mantenna sacara dadakan nalika Anjeunna sumping minangka utusan perjangjian. Salaku utusan perjangjian, Anjeunna bakal nulis hukum-Na dina hate umat-Na. Hukum éta dilambangkeun ku dua loh batu. Loh anu kahiji ngamuat opat parentah, loh anu kadua ngamuat genep. Duanana babarengan ngagambarkeun angka opat puluh genep.

Ngumpulna Israél rohani ti taun 1798 nepi ka 1844 ngagambarkeun pangumpulan Israél rohani, tapi éta ogé ngagambarkeun ngadegkeun hiji Bait Suci.

Datang ka Anjeunna, anu ibarat batu hirup, anu mémang ku manusa ditolak, tapi ku Allah dipilih jeung dipikahormat; maranéh ogé, saperti batu-batu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus.

Ku sabab éta ogé, dina Kitab Suci aya kieu: “Tingali, Kami nempatkeun di Sion hiji batu juru anu utama, anu dipilih, anu mulya; sarta sing saha anu percaya ka Anjeunna moal dipaparin

éra.”

Ku sabab éta, pikeun maranéh anu percaya, Anjeunna teh mulya pisan; ari pikeun jalma-jalma anu henteu taat, batu anu dipiceun ku tukang-tukang wangunan, eta pisan geus dijadikeun batu poko juru, jeung jadi batu anu nyandungkeun, sarta cadas anu matak kasandung, nya éta pikeun maranéhanana anu kasandung ku firman lantaran henteu taat; ka dinya keneh maranéhanana ogé geus ditangtukeun.

Tapi maraneh teh bangsa pilihan, imam-imam karajaan, bangsa anu suci, umat kagungan husus; supaya maraneh ngabewarakeun kamulyaan Mantenna anu geus nyaur maraneh kaluar ti nu poek kana cahaya-Na anu ajaib: anu baheula lain umat, tapi ayeuna geus jadi umat Allah: anu can narima welas asih, tapi ayeuna geus narima welas asih. 1 Petrus 2:4–10.

Bait Allah yang ditegakkan dari 1798 sampai 1844 itu mencakup suatu golongan yang “ditetapkan” kepada ketidaktaatan. Ketidaktaatan mereka dinyatakan dalam penolakan mereka terhadap “tujuh masa,” “batu penjuru,” “batu yang dibuang oleh tukang-tukang bangunan,” yaitu “batu sandungan” dan “karang yang menimbulkan pelanggaran.”

Golongan anu “dipilih ku Allah,” ngakuan “batu” anu geus “ditampik ku manusa” minangka “batu hirup,” sarta minangka “batu” anu geus “dipilih ku Allah, jeung” “mulya.” Maranéhna anu “dipilih ku Allah,” “bangsa pilihan” éta, dina “mangsa baheula” “lain umat, tapi” harita jadi “umat Allah.” Nalika Allah ngahijikeun dua iteuk éta, Anjeunna mawa maranéhna kaluar ti antara “bangsa-bangsa kapir.” Maranéhna kudu jadi umat-Na nalika Anjeunna ngahijikeun dua bangsa éta jadi hiji salila opat puluh genep taun ti 1798 nepi ka 1844.

Ngan aya hiji-hijina pondasi, sarta pondasi éta nya éta Yesus Kristus, nanging “batu sandungan” anu jadi pondasi tina sajarah anu ditampik ku jalma-jalma anu henteu taat téh nya éta “tujuh kali”-na Musa. Nalika “tujuh kali” ditampik dina taun 1863, éta mangrupa panampikan ka Yesus Kristus.

Piring dongéng anu nyindekkeun yén beberesih Bait Suci anu dimimitian dina tanggal 22 Oktober 1844 téh ngan ukur mangrupa pamenuhan tina nubuat dua rébu tilu ratus taun, nandakeun hiji Bait Suci anu kosong, hiji Bait Suci tanpa pasukan, hiji karajaan tanpa rahayat. Teu aya maksud pikeun Bait Suci anu dipasihkeun ku ilham, anu leuwih luhur pangutamana, tibatan anu ku Allah diucapkeun minangka maksud Bait Suci éta.

Jeung sina maranéhna nyieunkeun Kami hiji tempat suci, supaya Kami bisa linggih di antara maranéhna. Budalan 25:8.

Dina Kitab Suci, tempat suci Allah salawasna pakait jeung umat-Na, anu mangrupikeun inang. Dua tongkat Ezeziel, anu diidentifikasi minangka dua bangsa, kudu jadi hiji bangsa, sarta tempat suci Allah bakal aya di tengah-tengah maranéhna. Nyelewangkeun patalékan dina ayat katilu welas tina Daniel dalapan, pikeun nyumputkeun naon sabenerna anu dipénta ku éta patalékan, dina waktu anu sarua ogé hartina nolak “jalma suci nu tangtu” dina ayat katilu welas, anu dipénta pikeun ngajawab éta patalékan.

Tuluy kuring ngadéngé saurang nu suci keur nyarita, tuluy aya deui saurang nu suci nyarios ka nu tangtu saurang nu suci anu keur nyarita éta, “Sabaraha lilana éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran nu mawa kana karusakan, nepi ka duanana, tempat suci jeung pasukan, dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Jeung manéhna ngandika ka kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; satuluyna tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Mahluk sawarga anu dipénta patarosana téh disebut “jalma suci anu tangtu éta,” sarta ungkara éta ditarjamahkeun tina kecap Ibrani “Palmoni”, anu hartina anu ajaib dina ngitung, anu ngitung perkara-perkara rusiah. Dina éta petikan, anu jadi tihang puseur jeung pondasi Adventisme, Kristus ngagambarkeun diri-Na sorangan minangka anu ajaib dina ngitung. Anjeunna ngalakukeun kitu pas dina tempat Anjeunna netelakeun patalina antara nubuat waktu anu pangpanjangna dina Alkitab jeung ogé nubuat waktu dua rébu tilu ratus poé. Nubuat waktu anu pangpanjangna téh nyaéta sumpah Musa, nyaéta tujuh mangsa dina Imamat dua puluh genep. Éta téh nubuat anu nangtukeun paburencayna jeung pangawulaan duanana kulawarga Israil, anu diidentifikasi salaku “balad” anu bakal diinjak-injak dina ayat tilu welas, ari ayat opat welas ngaidéntifikasi nubuat ngeunaan diinjak-injakna tempat suci. Duanana nubuat éta kacumponan dina 22 Oktober 1844, sanggeus randa Sarepat ngumpulkeun dua iteuk pikeun seuneu utusan perjangjian.

Nalika Adventisme nampik bebeneran pangheulana pisan ngeunaan waktu nubuat anu ku para malaikat dipingpin sangkan dipikaharti ku William Miller, maranéhna ngabutakeun dirina sorangan. Dina taun 1856, ngaliwatan dalapan artikel Hiram Edson, Palmoni nyobian nambahan caang ngeunaan tujuh kali, tapi taya hasilna. Maranéhna nampik amanat ka Laodikea, sarta narima lima manifestasi jahat ti Laodikea, ku kituna ngaidéntifikasi dirina sorangan salaku lima parawan bodo.

Genep puluh lima taun dina Yesaya tujuh, anu nandaan 742SM, 723SM, jeung 677SM dina awalna, diulang deui dina sajarah panungtungan, nyaéta 1798, 1844, jeung 1863. Sajarah panungtungan éta digambarkeun ku ngahijina dua iteuk dina Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh, sarta randa Sarepta (sakumaha anjeunna disebut dina basa Yunani Perjangjian Anyar), mangrupa sajarah nalika Allah netepkeun hubungan perjangjian jeung Israil rohani di Yuda rohani (tanah kamulyaan) salila sajarah karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Sajarah éta, ku sabab mangrupa tungtung tina nubuat genep puluh lima taun, ogé ngagambarkeun awalna sato galak bumi dina Wahyu tilu welas. Dina awal karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, ngahijina dua iteuk ngagambarkeun tungtung karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Sajarah éta ngandung sajarah saajar tina tanduk Protestantisme jeung tanduk Republikanisme.

Sacara nubuatan, hiji kakawasaan, atawa hiji tanduk, atawa hiji bangsa, atawa hiji karajaan, atawa hiji raja, atawa hiji sirah, mangrupa lambang-lambang anu silih-tukeurkeun, gumantung kana kontéks tempat éta dipaké. Sakabéh lambang ieu ogé ngarujuk kana dua iteuk anu ku Ezekiel diidentifikasi minangka dua bangsa. Dina awal sajarah nubuat sato galak bumi, tanduk Protestan dihiijikeun kana hiji bangsa, atawa hiji tanduk. Dina ahir sajarah anu sarua éta, tanduk Républikan bakal ngahiji jeung tanduk Protestantisme murtad pikeun ngajadikeun hiji bangsa. Bangsa éta bakal jadi hiji gambar pikeun sato galak laut dina Wahyu tilu welas. Sacara logis, lamun urang nolak ningali kasaksian ngeunaan kutuk tujuh kali (anu geus dilaksanakeun ngalawan duanana

kulawarga Israil literal), tangtu urang moal sanggup ningali kumaha dua kulawarga literal Israil baheula éta jadi bangsa Israil rohani dina taun 1844. Lamun urang teu bisa ningali éta sajarah, urang leres-leres “teu nyaho nanaon” ngeunaan kumaha éta sajarah dina awal Amérika Sarikat ngaidéntifikasi sajarah dina ahir, nalika tanduk Républikan ngulang deui prosés panghimpunan jeung pangagregasian anu kagambarkeun dina awalna ku tanduk Protestan.

Urang baris teras mertimbangkeun ieu kayaktian dina artikel salajengna.